

Motion till riksdagen 2009/10:So513

av **Tomas Tobé (m)**

Adoption för samkönade par

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om samkönade pars möjlighet att adoptera.

Motivering

En lagstiftnings utformning är givetvis viktig men ännu viktigare är hur den fungerar i praktiken. Tyvärr är det nämligen inte alltid som ambitionen med en politisk förändring och utfallet i verkligheten är detsamma. Ett tydligt exempel är en reform som blev lagstiftning redan den 1 februari 2003, efter att riksdagen beslutat om att även homosexuella par skulle ges rätten att prövas som adoptivföräldrar.

Principiellt var det viktigt för att Sverige skulle sluta att behandla homosexuella som andra klassens medborgare i adoptionsfrågan. Det öppnade för en stark utveckling av många så kallade närståendeadoptioner, där ena partnern redan är förälder till barnet, och för att normalisera det faktum att barn redan lever i familjer med samkönade par. Allt detta är positivt, men trots att det gått hela sex år har inte ett enda samkönat par fått möjlighet att adoptera i Sverige.

Det finns många homosexuella par som längtar efter och vill utöka sin familj med barn. Att lagstiftningen inte sätter upp något hinder för detta är en sak så länge problemet uppenbarligen kvarstår. Sanningen är att det i praktiken finns mycket kvar att göra för att homosexuella par ska kunna adoptera såväl nationellt som internationellt.

Länge har diskussionen sopats under mattan i Sverige genom att det konstaterats att det inte finns några givarländer som accepterar att barn skulle adopteras av svenska samkönade par. Vad som därför krävs är en ordentlig översyn och diskussion om hur den lagstiftningen som Sveriges riksdag beslutade om ska efterlevas. Vilka är de kvarvarande praktiska hinder och atti-

Fel! Okänt namn på

tyder som både i det öppna och i det fördolda gör att samkönade par aldrig blir aktuella för adoption? Det sker varje år nationella adoptioner, och innan Sverige beklagar andra länders agerande vore det välkommet om åtminstone den möjligheten i realiteten öppnades för samkönade par.

Vidare har fortfarande ingen av de svenska adoptionsbyråerna kontakt med någon organisation som accepterar homosexuella som adoptivföräldrar för internationella adoptioner. Det borde tala för ett mer aktivt arbete med att knyta relationer och arbeta med attitydförändringar direkt gentemot andra länder och organisationer. I allt fler länder går utvecklingen dessutom mot en ökad öppenhet och tolerans i frågan, vilket borde resultera i internationella adoptioner inom en inte allt för avlägsen tid.

Det är även viktigt att myten om att ett heterosexuellt par per automatik är bättre föräldrar än ett homosexuellt par begravs. Inga studier i världen visar på ett sådant utfall, och det är därför särskilt viktigt att kommuner och adoptionsbyråer inte exkluderar homosexuella i ett för tidigt stadium i processen.

Vidare borde den svenska benägenheten att hellre familjehemsplacera barn som far illa ifrågasättas mer för att istället i ökad utsträckning möjliggöra adoption. Resultatet för familjehemsplaceringar i Sverige är varierande och det finns många uppmärksammade problem. Det vore önskvärt att fler barn hamnar i livslånga och trygga relationer hos såväl heterosexuella som homosexuella par före skiftande familjehemsplaceringar.

Det är sammantaget dags för Sveriges riksdag att säkerställa att lagstiftningens ambition om samkönade pars möjlighet att adoptera blir verkligheten.

Stockholm den 1 oktober 2009

Tomas Tobé (m)